

[Victor Pürschel.]

sattes her. Det er Ministerens Pligt at sige dette, og jeg respekterer altid en Mand, der gør sin Pligt. Men vi ved alle, at dette er et officielt Dementi. Glem ikke, at man fra radikal Side i Pressen mange Gange har fremhævet den store Indsats, man har gjort i Retning af at begrænse de Forslag, der blev fremsat; glem ikke, at man fra radikal Side har gjort en Indrømmelse som den, at man forlod Kampen mod den almindelige Værnepligt; husk, at det er to Partier, der samarbejder, at de var Maaneder om at blive enige; saa vil ingen, der kender lidt til Politik, være i Tvivl om, hvad Sandheden er i denne Sag.

Til det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen skal jeg sige, at han ganske har misforstaaet, hvad jeg har sagt i Eftermiddags. Jeg har ikke i særlig Grad hæftet Ansvarer ved den kedelige Ting, der sker, den for Socialdemokratiet lidet værdige Ting, der sker ved Ophævelsen af de frivillige Korps, paa de unge Socialdemokrater; jeg har tværtimod udtalt Haabet om, at den Aand, som jeg ved hersker inden for dem, maatte sejre, og at den maatte føre til, at de frivillige Korps igen blev tilladt.

Ministeren skal have sagt, at Nazister søgte ind i disse Korps. Hvad beviser det? Intet! Ministeren vil formodentlig heller ikke forsøge at hævde, at det skulde betyde noget som helst. Man har jo den fuldkomne Kontrol over, hvem der kommer ind i disse Korps. Man ved, at disse Korps er villige til at modtage en hvilken som helst Kontrol. Med hvilken Ret mistænker man dem? Thi det er det, der er Kendsgerningen, det, der lyser ud af denne Debat, at disse Korps slaas ned i Kraft af et Flertal, ikke i Kraft af dette, at man har noget at bebrejde dem. Ingen har for søgt ved denne afgørende Debat at rette nogen Bebrejdelse mod Korpsene eller deres Ledelse, ingen har vovet det. Ministeriet har ikke vovet at give nogen Begrundelse i sit Forslag. Ministeren har ikke vovet at fremsætte nogen anden Begrundelse end, at saaledes vil Socialdemokratiet det. Ja: sic volo sic jubeo, stat pro ratione voluntas; paa Dansk: Saaledes vil jeg det, saaledes befaler jeg det, Viljen træder i Stedet for Begrundelsen. Dette var altid Selvherskerens Begrundelse.

Naar Ministeren har sagt her i Aften, at naar han ikke har ophævet disse Korps, og naar den højtærede Statsminister ikke har ophævet dem, og naar den højtærede

Finansminister ikke har ophævet dem, og naar den tidligere Minister L. Rasmussen ikke har ophævet dem, saa har det været, fordi Afrustningsforslaget er forkastet. En ynkligere Begrundelse har man vel sjælden set, thi hvis Forholdet var det, at man nu, da man havde Magten, vilde gennemføre en Afrustning, kunde man komme med den Forklaring, at da Afrustningen var forkastet, vilde man ikke ophæve disse Korps. Men nu da man har Magten, saa vil man ikke Afrustningen, og derfor er hele denne Begrundelse kun et Forsøg paa at skabe en Skygge, hvorunder man søger Ly, men intet som helst af en virkelig Begrundelse.

Jeg kunde anføre Eksempler fra Udlandet paa Ophævelse af Korps, men jeg skal afstaa derfra, de kunde være generende, de kunde vise, hvorledes Magthaverne har handlet i andre Lande, de kunde være generende for Magthaverne i dette Land. Jeg skal afstaa fra en saadan Sammenligning. Der kan ingen Sammenligning drages mellem de Korps, der har bestaaet i Udlandet, og de frivillige Korps, det her drejer sig om. Disse frivillige Korps er hævet over enhver Mistanke, ingen har vovet at kaste Mistanke paa dem her; men man vil det, man henretter dem paa Mistanke, og dette er Demokratiets Gerning. Det er det, der er det rigtige i det, det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen sagde, det er en aaben Erkendelse af, at paa Mistanke, alene paa Mistanke, paa Mistanke, som man ikke har kunnet støtte med nogen som helst Kendsgerning, slaar man disse Korps ned. Og saa taler man om, at dette er Frihed til at tro og tænke og tale. Videre i Retning af Begrebsforvirring kan man vist ikke naa.

Forsvarsministeren (Alsing Andersen):

Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel konstaterede, at min Benægtelse af, at der havde foreligget et Forslag til et højere Beløb til at begynde med, var noget, jeg var nødt til at sige, det var en Pligt, jeg havde, at benægte det, det var et officielt Dementi. Jeg maa complimentere det ærede Medlem for denne virkelig fine Bemærkning, naar man tager i Betragtning, hvad der danner Grundlaget for hans Paa stand, efter hvad han selv sagde i Eftermiddags, nemlig hvad han havde hørt nogen snakke om ude i Vandrehallen. Det er det, som giver det ærede Medlem Anledning til at optræde paa denne Maade over for den Erklæring, som jeg har afgivet her, at han har hørt et eller andet, af hvem ved han maaske ikke engang, ude i Vandrehallen.